

Maranatha Mare

Juli 2021

Jaargang 48 No 6

Troost

Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren
En ongestraft zich tegen mij wil keren
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere
Volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst

Ik vlucht in wat mij steeds is voorgehouden
Hij die beloofd heeft, Hij is te vertrouwen
Wat mij ook komt verstoren of benauwen
Zijn liefde en Zijn trouw duren het langst

Als ik niet zie wat straks nog langs kan komen
Als ik verdriet heb over oude dromen
En tranen blijven langs mijn wangen stromen
Dan is die troost toch blijvend om mij heen

Ik weet dat Jezus leeft, Hij is mijn baken
Ik hoef van niets nog van de wijs te raken
Hij zal alvast een woning voor mij maken
Hij is erbij, ik ben nooit meer alleen

Anne Lies, Christelijke gedichten

[Facebook.com/dichternijdedag](https://www.facebook.com/dichternijdedag)

juli 2021 - 2

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zich tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Bloed is dikker as water?

Dood en die definisie van “naasbestaande”

Onlangs is ’n geliefde lid van ons gemeente oorlede. Om eerlik te wees, is ek nie heeltemal seker of die woord “geliefd” beskrywend genoeg is nie. Sy het honderde klein dingetjies gedoen, wat by nabetrugting blyk glad nie so klein te wees nie. Sy het my broer en my ouma se begrafnisdienste bygewoon, nadat hulle binne 6 maande van mekaar oorlede is. Sy het kaasstokkies gebring om toe te voeg tot die begrafnisbroodjies wat na afloop van die dienste te ete aangebied is. Dit is ’n eg Nederlandse bydrae – sy en ek synde lidmate van die Nederlandssprekende gemeente van die Kerk. Van haar vriendskappe binne en buite die gemeente het oor 30 tot 60 jaar heen gestrek. Haar naam was Hanja Reina Kettner. Nou, byna ’n maand nadat sy weg is, begin ons dikwels ’n sin met: “Hanja het altyd ...”. Die wyse waarop ek haar mis was vir my ’n openbaring. Sy het baie dieper spore gelaat as wat ek beseft het. Een van haar grootste nalatenskappe, onbedag en onverwags, is die wyse waarop haar bestaan (en haar dood) hoe ons uitgelewer is aan ons sosiale konstruksie en denkpatrone, ontmasker het.

Hanja was ’n Nederlandse immigrant. Sy het voor skoolgaande ouderdom saam met haar ouers na Suid-Afrika geïmmigreer. Vir haar was haar lewe een van *magtige vryheid*: sy was nie afhanklik van enige een nie, het haar vriendskappe en verhoudings uit eie keuse aangegaan en in stand gehou en al haar persoonlike sake met haar wetenskaplike vernuf en intelligensie benader. Daardie lewe het nie in enige sosiale konstruksie van hoe verhoudings “behoort te lyk” ingepas nie. Sy was ongetroud en het nie kinders gehad nie. Vir ons, haar vriende, was dit ’n normale bestaan, so normaal soos die son en die lug en die water. Vir ander was haar lewe egter ongewoon en selfs abnormaal en ons het dit op ’n baie slegte manier uitgevind. Dit het begin die aand toe sy in die hospitaal opgeneem is. ’n Paar mense uit die gemeente – haar familie – verdeel die take wat met haar versorging verband hou. Die Vrydagaand bel ’n dokter my uit die hospitaal. Nadat sy haarself voorgestel het, kom die vrae: Wie is ek? En wat is my verwantskap met die “ou tannie”? Is ek familie? Ek wou toe al stik, want enige iemand wat ’n Nederlander se vasberade lewensenergie beleef het, sal nie waag om hulle “oud” te noem nie (en beslis nie ’n “ou tannie” nie! – dit is

juli 2021 - 3

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

egter 'n gesprek vir 'n ander keer). Ek verduidelik aan die dokter die situasie en na 'n ruk is sy skynbaar tevrede, want sy verskaf sekere inligting. Die volgende oggend bel die dokter die ander “naasbestaande”. Dié betrokke “naasbestaande” het 'n vriendskap met Hanja wat oor die 30 jaar strek, maar ook sy moet dieselfde vrae antwoord. Die Saterdag sterf Hanja. En toe begin 'n teater van die absurde afspeel. Oor en oor en oor moet verduidelik word wat die verbintenis met Hanja is: aan die hospitaalpersoneel, aan die begrafnisondernemer, aan die bank waar die testament is. Dit hou nie op nie. Sodra aangekondig word dat ons haar “naasbestaandes” is, dat sy nie “bloedfamilie” het nie, vind daar een of ander kortsluiting aan die ander kant van die telefoonlyn plaas. Dis amper hoorbaar, want daar is 'n kort stilte, en dan 'n lugleegte waarin iemand na woorde hap en dan is daar die pogings om iets wat nie vir hulle sin maak nie, in hulle verwysingsraamwerk te probeer in-vertaal. As dit nie so tragies was nie, sou mens daarvoor kon lag. Maar dit is glad nie snaaks nie.

Aan die begin was hierdie episode wat oor en oor afspeel vreemd (want in ons leefwêreld is Hanja se lewe nie 'n uitsondering nie), later was dit irriterend, toe tragies en nou is dit sommer net onaanvaarbaar. Want dit blyk dat selfs die dood nie sterk genoeg is om die mensdom van mensgemaakte sosiale konstrukte en denkpatrone te bevry nie – in hierdie geval van die sosiale konstruk en denkpatroon oor “familie” en die definisie van “naasbestaande”. Ek het dit oor en oor aan my eie lyf beleef, maar ek het werklik gedink dat die dood sterk genoeg is om mense daarvan te bevry. Moenie glo nie. Die patrone en konstrukte is sterker as die dood. In die nadraai van Hanja se dood, besluit ek om uiteindelik my eie testament op te stel. Ek maak kontak met my makelaar en hy verwys my na 'n kundige. En die teater van die absurde begin weer van voor af. Elke voorbeeld wat gebruik word om 'n aspek van die testament te verduidelik, gaan gepaard met 'n familie-metafoor of voorbeeld. Toe ek verduidelik dat dit nie op my van toepassing is nie, vind die kortsluiting weer plaas. En kort voor lank word dieselfde voorbeelde gebruik, maar aan die begin van elke sin, word “sê nou net maar”, ingevoeg. Ek kan steeds niks met die inligting doen nie, want dit is nie op my van toepassing nie.

Die tesourus beskryf “naasbestaande” as: familielid; bloedverwant; huisgenoot; gesinslid. Ek lees dit en ek word teruggevoer na voorgraadse studie toe Prof Theuns Dreyer ons geleer het om preek te maak. Die betrokke student het gepreek oor die kosbaarheid van familie – en het die uitdrukking gebruik: “Bloed is dikker as water”. In my Afrikaanse grootword-konteks het dit dikwels beteken dat bloedfamilie enige meningsverskille of afstande troef. Dat familiebande in tye van nood sekere misverstande en twiste sal oorwin, en dat jy nooit jou familie mag versak nie. En dat Kersfees ’n tyd is vir familie, al begin familiegevegte oor politiek en godsdiens so halfuur nadat die skaapboud gesny is – onvermydelik as mense mekaar net een of twee keer in ’n jaar sien. In retrospeksie besef ek die interpretasie van die uitdrukking het bygedra tot ons oorbeklemtoning van die gesin en ons verstriktheid in ’n eensydige beskouing van familie. Trouens, Christelike geloofsgemeenskappe oor die wêreld heen se onbeholpenheid met die verskeidenheid van menslike seksualiteit is ’n teken van hierdie vasgekeerheid.

Terug by Prof Theuns. Ek onthou dat hy die student gelyk gegee het, maar hy het bygevoeg: “Bloed is dikker as water – maar daar is iets wat nog dikker is as dit – liefde”. Dit was my eerste ervaring daarvan dat die uitdrukking “bloed is dikker as water” miskien nie heeltemal beteken wat ons dink nie. En weliswaar, so twee jaar gelede ontdek ek met ’n episode van die bekende TV reeks “Grey’s Anatomy” dat ons die uitdrukking “bloed is dikker as water” eintlik verkeerd gebruik. Die volledige uitdrukking is, “die bloed van die verbond is dikker as die water van die geboorte”. Navorsing bevestig dat dit korrek is. Daar is verskillende oorspronge van die uitdrukking en elkeen kan etlike eeue terug nagespeur word – selfs een wat rakelings met die Bybel verband hou. Dit blyk bloed is dikker as water – maar dit is nie “familiebloed” wat hier ter sprake is nie. Dit is ’n ander verbintenis – ’n ander “bloedband”. Die volledige uitdrukking dui aan dat daar verwantskappe is tussen mense wat naby mekaar bestaan en leef (“naas-bestaandes”), wat familie-verwantskappe *troef*. Daardie bande is die werklike “bloedbande”. Daardie verwantskap is die bloed wat saamsnoer – die “bloed van die verbond”. Dit is verwantskappe wat doelbewus en uit eie/ vrye keuse gesluit word. In ons teologie is ons deeglik bewus van die swaartekrag en blywende, diepgewortelde verhouding wat ’n verbond impliseer. Die volledige

juli 2021 - 5

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

uitdrukking, “die bloed van die verbond is dikker as die water van die geboorte”, impliseer dat die verbintenis wat jy uit eie keuse aangaan, diegene aan wie jy jouself verbind, juis hulle is wat saam met jou stry en ly, en jou deur dik en dun bystaan – omdat jy hulle gekies het, en hulle vir jou. Dit is daardie verbintenis wat die sterkste is en inderdaad sterker is as diegene met wie jy deur geboorte (“die water van geboorte”) verbind word. Dit alles toon dat ons definisie van “naasbestaande” ontoereikend en gereduseerd is.

Omdat die verbond in ons Hervormde teologie soveel gewig dra, behoort ons die drakrag van die uitdrukking werklik te kan verstaan en uitleef. So dikwels het ek egter in die Kerk beleef hoe ons denkpatrone en konstruksie skade berokken: jong predikante (veral vroue) word aanhoudend gevra wanneer hulle gaan trou; pasgetroude pare word aanhoudend gevra wanneer hulle kinders gaan hê. Geskeides word aanhoudend gevra of hulle weer sal trou. Weduwees en wewenaars word aanhoudend aangemoedig om iemand te vind sodat hulle nie alleen oud word nie. Kinders word aanhoudend verwek, sonder inagneming van die finansiële en ekologiese implikasies. Mense wat enkellopend is, moet aanhoudend op uitnodigings na sosiale geleenthede lees “ ... en gade/partner”. En die naasbestaandes van Hanja Reina Kettner moet aanhoudend verduidelik hoe dit moontlik is dat ons haar naasbestaandes is. Hierdie herhaaldelike vasloop teen ’n sosiale patroon laat my dink aan die bekende gedig, “Draaikewers” van D.J. Opperman (geparafraseer):

*Hoe lank bly ons in hierdie kring
se dol en soet betowering
Van ek en jy, van ek en jy
Dit kring om jou, dit kring om my
Met kring en teenkring, mettertied
tot ’n verwikkelde onenigheid
Hoe lank bly ons in hierdie kring
se dol en brak verbittering
oor wye vlakke van die tyd
in malende eentonigheid
Dit kring om jou, dit kring om my
En kringend gaan die tyd verby, die tyd verby*

juli 2021 - 6

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Is ons só vasgedraai in ons mensgemaakte denkpatrone en sosiale konstrukte, dat ons slawe daarvan geword het? Ons hoor dikwels in hierdie pandemie-tyd hoe mense hulle outonomie, hulle selfstandigheid en reg tot selfbeskikking ten alle koste wil beskerm en verseker – wat soms beteken dat hulle teen entstof kies. Dit is dus duidelik dat mense hulle “vryheid” hoog op prys stel. Ironies genoeg het dieselfde mense vrede daarmee om uitgelewer te wees aan denkpatrone wat hulle vryheid in die gedrang bring en wat onder andere meebring dat Hanja se naasbestaandes ons binne ’n bepaalde patroon moet verantwoord en per implikasie ’n verduideliking vir haar lewe moet verskaf. As geloofsgemeenskap wat ook aan mekaar verbind is op maniere wat nie binne ’n tradisionele verstaan van “naasbestaande” in pas nie, behoort ons by uitstek patrone was skade berokken, uit te daag. *Die bloed van die verbond is dikker as die water van geboorte.* Op sy manier, het Prof Theuns dit vir my geleer toe hy my geleer het hoe om te preek. En hy het geweet wat hy doen.

Dr Tanya van Wyk, UP

Gemeentenuws

Zondag 20 juni mochten wij finaal afscheid nemen van Hanja. In onze kerktuin hebben wij een strelitzia struik geplant, haar as teruggekeert naar de aarde en met prachtige fagot muziek van Jan Willem gedag gezegd.

Op dezelfde zondag hebben wij besloten om in de licht van de stijgende Covid-19 cijfers tog maar weer de kerk een aantal weken te sluiten. Als het even kan komen wij in Augustus weer bij elkaar.

De realiteit van de besmettelijke corona virus is dat er steeds meer mensen in onze eigen kringen zijn die ziek worden. Voor onze organist Johan van Staden is de realiteit nog dichterbij: zijn jongste sus Amanda – een 50 plusser - is verlede week overleden in het ziekenhuis. Zij keek uit naar de geboorte van haar kleinkind, helaas mocht zij het niet meemaken. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar Johan en de man en kinderen van zijn sus en uitgebreide familie. Yvonne de Koster en Ina Tanzer waren de laatste tijd in de lappenmand met rug spasma, spin-beet infectie en bronchitis. Gelukkig gaat het nu weer beter.

juli 2021 - 7

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Een goeie aantal van de 60 plussers in de gemeente hebben al hun eerste Phizer vaccine gehad. In de woorden van Eddie was het een grote opluchting en geruststelling, geen garantie maar wel een grotere bescherming.

Oranjehof

Er zijn twee "life right", twee slaapkamer huizen te koop op Oranje Hof. Neem contact op met Nora de Rijk voor meer informatie op 072 227 3811.

Yvonne werd door het boek De Droomgever herinnerd aan haar eigen droom

Eva-redacteur Yvonne de Noord kreeg van een vriendin het boek De Droomgever. Het herinnerde haar aan een droom die ze ooit had en leerde haar dat omstandigheden - hoe hartverscheurend die ook kunnen zijn - nooit een reden mogen zijn om te stoppen met dromen. Yvonne vertelt haar kwetsbare en zeer persoonlijke verhaal: "Het zou betekenen dat God het ook erg vond wat mij was overkomen."

De Droomgever heeft voor iedereen een droom. Misschien kun je hem niet gelijk onder woorden brengen of geloof je er niet meer in, maar er is iets waar jij goed in bent. En die droom wil tot leven gewekt worden. Het hoofdpersonage in het boek - genaamd Gewoon - vindt op een ochtend een veertje naast zijn bed. Dat veertje kreeg hij van de Droomgever en het herinnert Gewoon aan zijn droom. Als hij het veertje aan zijn vader laat zien, wordt die emotioneel. Hij zegt: "Zoon, ook ik kreeg ooit zo'n veertje, maar ik bleef zitten waar ik zat. Mijn droom is nooit werkelijkheid geworden. Maak niet dezelfde fout als je vader en volg je dromen."

Mijn Droom

Ik wist heel goed wat mijn droom was. Op mijn negende las ik bij mijn opa en oma een gedichtenboek van Toon Hermans. Zijn gedichten lieten mij lachen waardoor ik even niet hoefde te denken aan het onveilige gezinsleven waarin ik opgroeide. Ik besloot toen dat ik net als Toon Hermans schrijfsters en grappenmaakster wilde worden. Mijn eerste gedicht schreef ik op mijn negende. Het heet: De boze koe.

Er stond eens een kip in de wei

De koe zei: jij hoort niet bij mij

juli 2021 - 8

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

De kip zei: dat zullen we nog wel eens zien

De koe draaide zich om en telde tot tien

Met zo'n twintig boeken van Toon Hermans in de kast en inmiddels veertien jaar oud, liep het leven ineens totaal anders. Mijn manisch depressieve vader maakte een einde aan zijn leven. Hoe zwaar en traumatisch het leven met hem ook was, ik hield van hem. Zijn dood brak mijn hart. Ik sloot mezelf af en veranderde in een depressieve tiener en werd op mijn zeventiende opgenomen in een kliniek voor getraumatiseerde kinderen. Omdat mijn stem door trauma deels was weggeslagen, ging ik met een creatief therapeut tekenen en schrijven. Zo leerde ik op een creatieve manier mijn gevoelens uiten.

In die tijd was ik regelmatig in het café te vinden. Alcohol verdoofde datgene wat ik niet wilde voelen. Op een dag kwam er in het café een vrouw naast me zitten. Ik negeerde haar, want ik had gehoord dat ze christen was en mensen wilde bekeren. Mijn vader leerde mij dat christenen vooraan in de kerk zitten en doordeweeks alles doen wat God verboden heeft. Van deze vrouw wilde ik dus niks weten. Toch raakte ik met haar in gesprek en ze vertelde mij over een of andere Jezus. Hij was de Zoon van God en had de zonden van mensen gedragen. Jezus hield van mij, zei de vrouw.

Die Jezus bleef maar in mijn hoofd spoken. Ik begreep het niet. We waren toch afkomstig van de apen? Nu was er ineens een liefdevolle God die mij gewild had? Ik wilde meer weten en bezocht de vrouw bij haar thuis, want ik wilde niet weer in het café over Jezus praten. Wat als anderen het hoorden? Ik was toch niet koekoek!

Blijdschap en vreugde

Ik vond rust in het geloof en liet mij op mijn 25ste dopen. Ik kreeg de tekst mee uit Romeinen 5:13: 'Want het is mijn verlangen dat God, die ons hoop geeft, u door uw geloof vol zal maken van blijdschap en vreugde. Dan zal uw hoop steeds sterker worden door de kracht van de Heilige Geest.' En dat ervaarde ik ook zo. Ik kreeg weer hoop en het donkere gevoel binnenin mij verdween. Er kwam blijdschap en vreugde voor in de plaats.

Ik ging weer naar school en haalde mijn diploma Sociaal Pedagogisch Werk. Ik was geen cliënt meer, maar hulpverleenster. Ik wilde datgene inzetten wat ik zelf in mijn diepste pijn had geleerd.

juli 2021 - 9

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

De Droomgever

De jaren vlogen voorbij. Het ging goed, tot mijn moeder longkanker kreeg. Ik was bang om haar te verliezen, want ze was het enige dat ik nog had. Ze werd geopereerd en raakte een deel van haar longen kwijt. Ik vond het verschrikkelijk om haar zo kwetsbaar te zien.

In die tijd gaf een vriendin mij het boek *De Droomgever*. Het raakte mij en herinnerde mij aan mijn kinderdroom; schrijfster worden! Iets wat altijd in mijn hoofd zat, maar waar ik niet aan begon, omdat ik er niet meer in geloofde.

Script

Een dag nadat ik het boek uit had was de EO-Jongerendag op de televisie. Ook dat ging over dromen. God heeft voor iedereen een droom, maar wat is jouw droom?

Toen het programma afgelopen was, vroeg ik mezelf af waarom de EO-Jongerendag niet meer met theater doet. Muziek is hartstikke leuk, maar vanuit mijn eigen verleden wist ik dat een theatershow over wie Jezus is, enorm kan raken.

Een paar uur later luisterde ik een bijzonder lied van Stef Bos. Het nummer *Sneeuw* kwam keer op keer keihard binnen. Het hele evangelie zit erin. Ik dacht: daar moet een toneelstuk omheen geschreven worden. Nog diezelfde avond zat ik achter mijn computer en typte de eerste woorden. Drie maanden lang werkte ik aan een toneelscript voor de EO-Jongerendag. Ik was erg enthousiast, maar durfde het niet op te sturen. Wie zat er nu te wachten op een script van mij? Een paar weken later durfde ik het eindelijk toch op de post te doen.

Met een grote glimlach verliet ik het postkantoor, maar deze blijdschap was van korte duur. Een uur later werd ik met een ambulance naar het brandwondencentrum in Groningen gebracht. Tijdens het koken was er een pan met drie liter kokend water over mij heen gevallen.

Ik had verschrikkelijk veel pijn en besepte op dat moment niet dat kamer 309 in het brandwondencentrum mijn voorlopige verblijfplaats zou worden. Vier weken lang! Ik was verward, want ik besepte dat mijn lichaam nooit meer hetzelfde zou zijn.

juli 2021 - 10

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Na een paar dagen vouwde ik weer voor het eerst mijn handen: Heer, waarom moest mij dit overkomen? U bent een liefdevolle Vader en ik weet dat U dit ook niet heeft gewild, maar is het niet een keer genoeg? Huilend voegde ik eraan toe: U schiep de aarde in zes dagen, U maakte het water, de zon, de zee, planten, dieren en de mensen. Als U echt zo machtig bent als in Uw boek beschreven staat, zou ik graag een ding van U willen: een simpel veertje. Net zoals Gewoon uit het boek De Droomgever kreeg.

Op dat moment geloofde ik met mijn hele hart dat ik een veertje zou krijgen. Het was voor mij belangrijk en zou betekenen dat God het ook erg vond wat mij was overkomen. Niet alleen de brandwonden, maar al het verdriet in mijn leven. Daarnaast zou het voor mij een teken zijn dat ik moest blijven schrijven.

Huidtransplantatie

Na twee weken kreeg ik een huidtransplantatie. Ik had zo'n zestig nietjes in mijn lichaam en had verschrikkelijk veel pijn. De nachtzuster wist dat en bracht me midden in de nacht een envelop. Met grote letters stond erop geschreven: Deze moet naar afdeling 3E kamer 309.

In de envelop zat een kunstwerkje van Yuan, het zesjarige dochttertje van een kennis. Ze had het kunstwerkje 'Wonderland in een tekening' genoemd. Naast een zelfgemaakte engel had ze er een echte veer op geplakt.

'God had mij een veertje gezonden!'

Had God een puur meisje gebruikt om mij een veertje te sturen? Ik kon mijn geluk niet op. Net als Gewoon had ik een veertje gekregen. Het was voor mij een bevestiging dat God van mij hield. Om twee uur 's nachts lag ik in het ziekenhuis met de slappe lach. Ik dacht even niet aan mijn brandwonden en de zestig nietjes. God had mij een veertje gezonden!

Schrijven

Ik melde me aan als vrijwilliger bij de Straatkrant van Noord Nederland. Ik kon wel verhalen schrijven, maar geen artikelen. Ik vond het een mooie kans om het te leren. Daarnaast keek ik filmpjes op YouTube over interviewtechnieken en hoe ik artikelen moest schrijven.

Nu is het juni 2021 en de tekening met het veertje hangt hier op mijn kantoor. Sinds een paar jaar heb ik mijn eigen bedrijf en werk ik als journalist voor verschillende magazines, organisaties en hulpverleningsinstanties. Ik ben

juli 2021 - 11

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

dankbaar en zie nu dat mijn verleden zich ten goede heeft gekeerd. Ik kan over veel processen schrijven, juist dankzij mijn eigen verleden. Mensen mogen lezen over mijn worstelingen, kracht en verdriet, maar ook over mijn grappen en grollen.

Kostbaar

En over het veertje: de een ziet het als een persoonlijk cadeautje van God, de ander vindt het toeval. Maar als ik kijk naar de zegeningen en wonderen van de afgelopen jaren kan ik het bestaan van God en Jezus Christus niet langer ontkennen. Ik heb in mijn leven ervaren dat ons soms dingen overkomen die nooit hadden mogen gebeuren. Is het Gods wil? Nee! Hij is een liefdevolle Vader en wil graag dat we Hem betrekken bij ons verdriet, maar ook bij de leuke dingen die we meemaken. Ik heb ervaren dat 'Die Man Daarboven' ons bijzonder kostbaar vindt. Hij houdt van jou en mij.

Yvonne de Noord

<https://eva.eo.nl/artikel/2021/06/yvonne-werd-door-het-boek-de-droomgever-herinnerd-aan-haar-eigen-droom>

Dit is de belangrijke les van stiefvader Jozef (en ja, die staat haaks op onze tijd)
Het blijft bijzonder dat Jozef, de stiefvader van Jezus, nauwelijks wordt genoemd in de Bijbel. Toch heeft paus Franciscus uitgerekend hem aangewezen als rolmodel voor 2021 en Marieta is daar blij mee. Ze legt uit waarom.

Dit is het jaar van Jozef, de stiefvader van Jezus. De paus maakte dit al in december bekend, maar als niet-katholiek las ik dat onlangs pas. Het is namelijk 150 jaar geleden dat de heilige Jozef werd uitgeroepen tot beschermheilige van de universele kerk, maar er speelde nog iets mee in de pauselijke beslissing.

In zijn apostolische brief schrijft de paus dat deze pandemie duidelijk maakt dat onze levens zijn verweven met elkaar en dat onze maatschappij veel te danken heeft aan gewone mensen die zo vaak over het hoofd worden gezien. 'Mensen die niet in de krantenkoppen staan, in tijdschriften of talkshows verschijnen, maar die in deze tijd vorm geven aan de beslissende gebeurtenissen in onze geschiedenis.' Dokters, verpleegkundigen, schoonmakers, supermarkt medewerkers, politiemensen, 'religieuze mannen en vrouwen': mensen die begrijpen 'dat niemand in z'n eentje gered kan worden'. En Jozef is hun ultieme symbool.

juli 2021 - 12

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Jozef is cruciaal

De keuze van de paus is bijzonder treffend. Jozef is dan wel de vader van Jezus, maar hij wordt maar kort beschreven. Er is zelfs geen letter uit zijn mond opgetekend, hij opereert in de schaduw van Maria en van het Kind. Toch is Jozef een vrij cruciale schakel in het verhaal: zonder hem zou de zwangere Maria ongehuwd moeder zijn geworden – een ramp in die dagen – er zou geen Bethlehem zijn, geen vlucht naar Egypte, geen veilige gezinssetting, geen broers en zussen voor Jezus en zonen en dochters en dus oudedagsvoorziening voor Maria (dat laatste is mijn protestantse toevoeging).

Toch is deze Jozef fascinerend, omdat hij ons een les leert die haaks staat op deze tijd. In onze 21^e-eeuwse wereld draait immers alles om profilering van jezelf, om de vrijheid van de individuele mening, om overal en altijd te laten zien dat je in niemands schaduw hoeft te staan en zelf mag ‘stralen’. Om perfecte Instagramposts, gevatheid op sociale media en de talkshowtafel als ultiem uithangbord van jezelf en je verdiensten. Daar past geen figuur bij die totaal op de achtergrond opereert en nauwelijks wordt opgemerkt.

Jozefs om me heen

Het mooie is echter dat we van Jozef leren dat als je echt van betekenis bent, je wellicht te druk bent voor woorden of dat je even geen woorden meer hebt. Stel je voor: je verloofde zwanger van een ander, een bevalling in een onderkomen van beesten, moeten vluchten naar een vreemd land met je gezin en een stiefzoon opvoeden met wie je geen bloedband hebt. Het zijn allemaal elementen die je leven op z'n zachtst gezegd gecompliceerd maken. Het is wel realistisch: het leven is nu eenmaal niet fraai, je zult moeten dealen met tegenslag en juist die moeilijkheden en die lastige beslissingen kunnen levens veranderend zijn voor de mensen om je heen en daarmee ook voor jou.

Ik zie dat in Jozefs om me heen: in de stiefvader aan mijn zijde die zo vaak een tweede plaats moet innemen en dat altijd grootmoedig doet. In mijn zusje die naast haar inspannende werk op de ic ook nog haar gezin met kleine, altijd verkouden jongens runt. In mijn moeder die zorgt voor haar oudere broer en dagelijks kookt, poetst en zijn ogen druppelt omdat hij het zelf niet meer kan. In mijn mantel zorgende schoonouders en in de vele andere verhalen die ik ken van mensen die in stilte zorgen voor de ander, in welke vorm dan ook.

juli 2021 - 13

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Jozef leert een andere weg

Ik twijfel regelmatig of ik het wel goed doe, die zelfprofilering, of ik mezelf meer moet laten horen, meer aanwezig moet zijn op de sociale media, ook 'een mening' moet hebben. Want het werkt: als je je laat horen, val je op. Van Jozef leer ik dat er ook een andere weg is. Dat het feit dat je nergens geciteerd wordt of door de talkshows niet op de voorgrond wordt geplaatst, níet wil zeggen dat wat je doet je niet belangrijk of zelfs cruciaal is. Ook al krijg je door de diverse media een ander idee.

Ik ben blij dat Franciscus me hieraan herinnert en oproept om te kijken naar de Jozefs om me heen. Dat ik word aangespoord om zelf een Jozef te zijn, midden in het profileringsgedruis. Om net als Jozef 'elke dag opnieuw veel geduld te oefenen, hoop te bieden, te proberen geen paniek te zaaien en om gezamenlijke verantwoordelijkheid te laten zien', zoals de paus schrijft. Want het zijn de Jozefs op wie het nu aankomt.

Marieta van Driel

<https://www.lazarus.nl/artikel/2021/04/dit-is-de-belangrijke-les-van-stiefvader-jozef-en-ja-die-staat-haaks-op-onze-tijd>

Diaconie project voor 2021 – Joke de Jong

Wij willen graag wat extra aandacht geven aan een groep ouderen mensen in Park Sorg centrum. Van de 320 inwoners van de centrum zijn er ongeveer 70 inwoners die extra hulp en ondersteuning nodig hebben, zij krijgen geen hulp van familie of vrienden. Deze inwoners, mannen en vrouwen, hebben maandelijks toilet artikelen en snoepgoed en kleding nodig.

Als u het kan veroorloven en wil helpen kunt u extra boodschappen meenemen wanneer u voor uw eigen gezin inkopen doet. U kunt een of meerder artikelen kiezen van de volgende lijst. Alles is van harte welkom, er is geen bijdragen die te klein of onbelangrijk is. U kunt het meebrengen naar de kerk en aan Joke of Wanda of Clyde geven.

De lijst: bad zeep, toilet papier, tandpasta, shampoo, deodorant, scheermesjes, scheerschuim, body lotion, hand crème, body en hand wasmiddel, Ensure, papieren zakdoekjes, keukenrol, koffie, thee, suiker, melkpoeder of long-life melk, koekjes, snoepjes, chocola, chips, soep, Milo, chocolademelk, sokken, beanies, pyjamas, ondergoed, sjaals en truien.

juli 2021 - 14

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

When I say I am a Christian

When I say, "I am a Christian"
I'm not shouting, "I've been saved!"
I'm whispering, "I get lost!"
That's why I chose this way".

When I say, "I am a Christian"
I don't speak with human pride
I'm confessing that I stumble –
Needing God to be my guide

When I say, "I am a Christian"
I'm not trying to be strong
I'm professing that I'm weak
And pray for strength to carry on.

When I say, "I am a Christian"
I'm not bragging of success
I'm admitting that I've failed
And cannot ever pay the debt.

When I say, "I am a Christian"
I don't think I know it all
I submit to my confusion
Asking humbly to be taught.

When I say, "I am a Christian"
I'm not claiming to be perfect
My flaws are all too visible
But God believes I'm worth it.

When I say, "I am a Christian"
I still feel the sting of pain
I have my share of heartache,
Which is why I seek His name.

When I say, "I am a Christian"
I do not wish to judge
I have no authority...
I only know I'm loved

Carol Wimmer

<https://beam.eo.nl/artikel/2018/03/de-zes-mooiste-christelijke-gedichten-op-een-rij>

juli 2021 - 15

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*

Verjaardagen juli 2021		
Reni Dries	zaterdag 3 juli	083 229 2655
Minnekus Knoester	donderdag 8 juli	
Nick Knoester	zaterdag 10 juli	083 411 2994
Arie Spoon	zaterdag 10 juli	012 998 8834
Anja Smit	zondag 18 juli	083 650 0024
Loes Dibb	dinsdag 20 juli	074 116 4459
Marco van Wieringen	woensdag 21 juli	082 940 9696
Marjan van Zee	zondag 25 juli	072 133 4836
Henk Smal	zaterdag 26 juli	082 923 7647

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@webmail.co.za

juli 2021 - 17

*Wanneer de angst denkt dat hij mag regeren, en ongestraft zicht tegen mij wil keren;
Dan vlucht ik in de armen van mijn Heere, volmaakte liefde heeft geen plaats voor angst.*